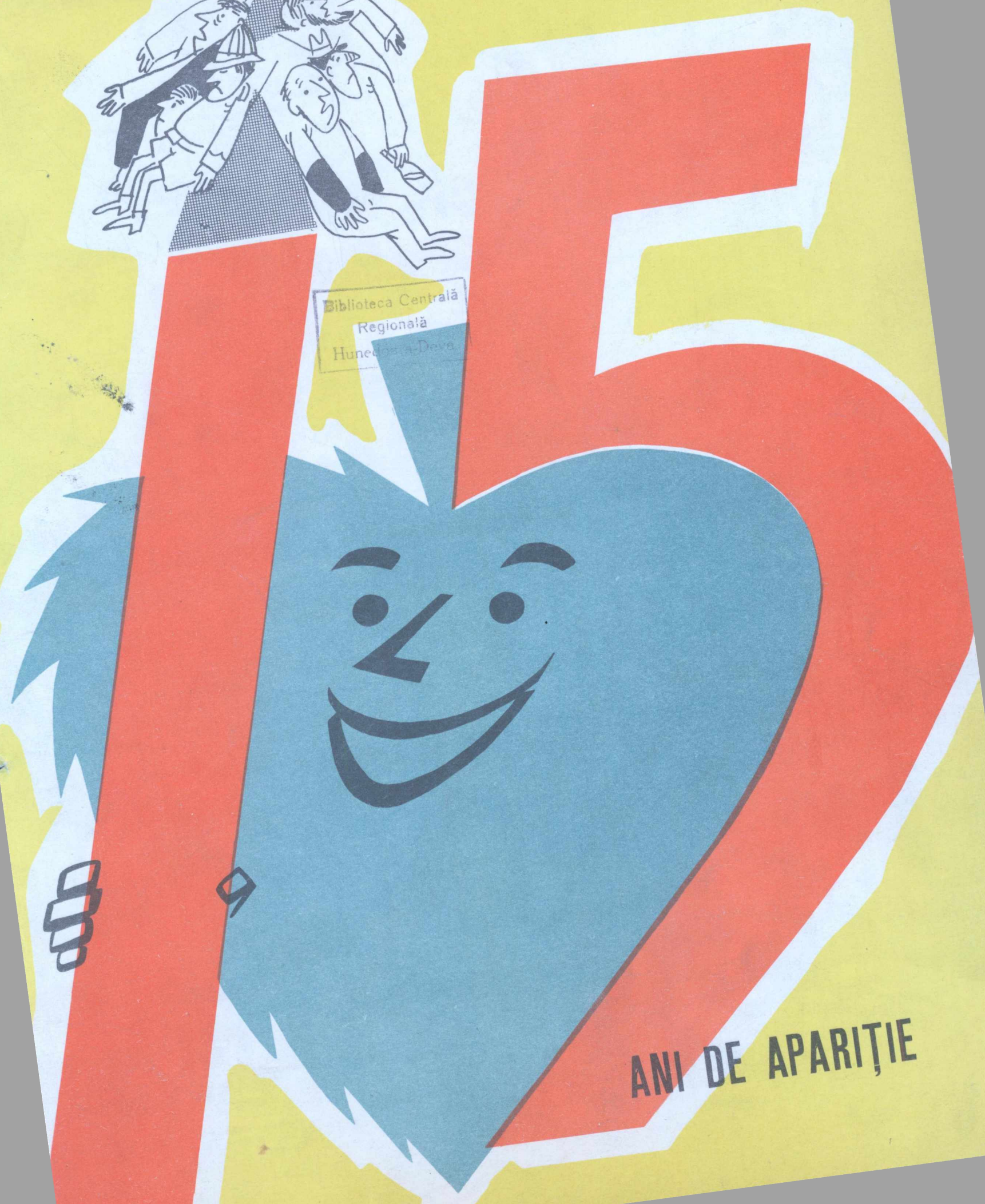


Desen de M. STĂNESCU



Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva



ANI DE APARIȚIE

COMIC DE ODINIOARĂ

- NICULESCU - BUZĂU -

Acum câțiva ani a murit, trecut de vârsta psalmistului, Niculescu-Buzău, un actor de prima clasă, un comic excepțional, care a devenit celebru cu rolul principal din opereta „Maiorul Mura”, cu vreo jumătate de veac în urmă. Un restaurant din centrul capitalei a purtat, multă vreme, numele popularului personaj creat de Niculescu-Buzău. Bucureștenii se întreceau să-și cumpere bilete pentru acest spectacol, în care un comic cu multă fantezie și totuși atît de sobru, cu un umor sec, a cărui mască impasibilă stîrnea risul tocmai prin lipsa ei de schimonoseli, ale cărui replici erau aruncate cu o mare spontaneitate și naturalitate. Umblat multă vreme prin provincie, schimbînd tot felul de spectatori, experimentînd multă vreme capacitatea de răbdare și de înțelegere a publicului nostru teatral, Niculescu-Buzău a învățat și a învățat pe alții că acest public nu suportă tiradele lungi, scenele plictisitoare, că vrea permanente schimbări de situații, cît mai surprinzătoare, că textul trebuie redus la minimum, la replica de efect.

Cînd, părăsind direcția Teatrului Național, Al. Davilla a fondat prima trupă particulară stabilă a Bucureștilor, a angajat și pe Niculescu-Buzău, alături de Tony Bulandra, I. Mănolescu, Gh. Storin, Lucia Sturdza-Bulandra, Maria Giurgea, Marioara Voiculescu și alte elemente de mîna-ntîi.

Niculescu-Buzău jucase pîn-atunci în formațiuni sporadice. Apărea în roluri de comedie, de operetă, de revistă, declamă și recita cuplete. Ba, la un moment dat, făcea și pe transformistul, cînd nu era ventrîlog. Un mare succes a avut în actul „Recomandație” de Max Mauray, unde infățișa pe un solicitant modest, umil. Rareori mi-a fost dat să văd, la un actor de comedie, atîta simplitate, atîta naturalitate, atîta candoare înduioșătoare.

A fost și director de trupă, Niculescu-Buzău. Împreună cu C. I. Nottara formaseră un colectiv care dădea reprezentații vara în grădina Blanduziei, cam pe locul unde ar fi astăzi colțul străzii Academiei cu strada Doamnei.

Erau vremurile eroice — în care eroii erau mai mult victime — ale teatrului românesc.

Decanul scenei noastre, venerabilul maestru C. I. Nottara, în loc să se ducă, în vacanță, să-și caute sănătatea la vreo stațiune balneară, era nevoit să colinde țara în turnee mai mult sau mai puțin fructuoase, să joace și să conducă trupe în grădinile de vară ale Bucureștilor.

Din formația Nottara—Niculescu-Buzău la Blanduzia făcea parte o tinără, frumoasă, fermecătoare, captivantă actriță blondă, Olga C., de care codirectorul trupei era, cum se spune „îndrăgostit la nebunie”. O adora. Iubirea unică, femeia totală, tovarăsa de viață ideală.

Într-o zi, Niculescu-Buzău primește o scrisoare anonimă. „Domnule director, pe cînd dv. repetați la teatru, domnișoara Olga se duce în fiecare zi, între orele 5 și 7 la domnul avocat X, în strada Y, numărul cutare. Subsemnat binevoitor”.

Niculescu-Buzău îngâlbeneste. Își duce mîna la inimă. Cheamă un funcționar din administrația teatrului, îi dă doi lei să pîndească într-o trăsură cu coșul ridicat, în fața casei domnului avocat X din strada și numărul cutare. Într-adevăr, iată apărînd, la ora 5, fru-

moasa și captivanta vedetă blondă care, cîteva minute înainte de ora 7, parăsește casa fericitului avocat X, ca să se ducă la spectacol. Ambasadorul domnului director raportează acestuia, cu fidelitate, rezultatul anchetei.

Cu inima sfîșiată, nefericitul comic se desparte de iubita adorată și duce, mai departe, existența lui de pasăre călătoare, pe toate meleagurile de sub frumosul cer românesc.

Au trecut cîteva decenii... O masă prietenească, la un pahar cu vin: sint de față, mult îmbătrîniți: Niculescu-Buzău, apoi un actor contemporan lui, Ștefan Decu, apoi excelentul impresar Lică Theodorescu și actorul mai tînăr decît ei și care mi-a povestit scena, I. Talianu. Vine vorba despre grădina Blanduzia. E evocată umbra frumoasei infidele, scrisoarea anonimă care a provocat fatala despărțire.

— Știi că eu ți-am trimis-o! spune un comesean.

Niculescu-Buzău îngâlbeneste, duce mîna la inimă și cu ochii plini de lacrimi, cu un accent tragic pe care nu i-l-ar fi bănuț nimeni, cu un regret sfîșietor, exclamă:

— De ce mi-ai făcut asta, Decule?!

de VICTOR EFTIMIU

Niculescu-Buzău auzise de „Hamlet” dar nu cunoștea piesa.

Către sfîrșitul vieții, a împrumutat textul de la un camarad. Și-a împărtășit astfel impresiile:

— Greu rol! Rămîne de paisprezece ori singur în scenă. Ce face cu mîinile, că n-are buzunare!?

Sfătuit să vadă spectacolul, unde rolul nefericitului prinț al Danemarcei era jucat consecutiv de trei actori, el a replicat:

— Proști, toți!

— Da'de unde știi, că nu i-ai văzut?

— Sint proști toți, fiindcă dacă erau buni, îl juca unul!

Odată, simțînd niște dureri suspecte în partea dreaptă a pieptului, a fost îndrumat de către prietenul său mai tînăr I. Talianu, la un medic.

Acesta l-a cercetat cu amănunțime și l-a întrebat:

— Dumneata ce meserie ai?

— Factor poștal! îi răspunse Niculescu-Buzău, jignit că doctorul nu-l recunosuse.

— Ei da, îmi explic acum!.. răspunse discipolul lui Esculap. „Umbînd o viață cu geanta grea pe umăr, ți-a apăsât coșul pieptului și s-a produs o leziune interioară...”

— Atîta numai, replică talentatul comedian, atîta numai că eu nu duc geanta grea de scrisori. Duc numai o telegramă.

— Nu-nțeleg!

— Domnu' Sică Alexandrescu m-a distribuit într-un rol de telegrafist!

Și Niculescu-Buzău a părăsit, brusc, cabinetul medical și nici n-a mai călcat toată viața pragul vreunui doctor.

Unele produse expuse la unitățile de specialitate nu apar decît tîrziu în comerț.

Locatari care aruncă resturi menajere în curți



— Și unde pot găsi aceste produse?
— La viitoarea expoziție!



— Stimată doamnă, mi-a căzut asta în cap!
— Zi mersi, ieri am aruncat o ladă!...

Desen de N. CLAUDIU

Desen de D. NEGREA

— Mielușel, dragă, mă alintă nevastă-mea, te-am rugat, te-am implorat: menajează-te! Te scoli dimineața la ora 4. Frumos! Da' umblă, nene, în vârful picioarelor — știi bine că mă scol și eu cu noaptea în cap: la unsprezece în cel mai rău caz. Cîteodată mă scol și mai devreme: la zece. Umblă, prin urmare, cît mai încet, cînd începi să mături și să deretici! Și, după ce-ai isprăvit cu casa, te repezi în piață. Vii încărcat cu trei sticle de lapte cu două piini, cu un kg de carne, cu cartofi, cu ceapă, cu nu știu cîte sticle de untdelemn! Te-am rugat: menajează-te! Cumpără toate acestea cînd te-ntorci de la birou, că Alimentarele și Aprozarele sînt deschise! Te-apuci, apoi, să pregătești ceaiul și gustarea de dimineață. Degeaba îți spun: menajează-te! Nu poți pregăti toate acestea — înainte de piață?

Și mai e ceva: tot dimineața scoți covoarele în curte și le bați! Zici că așa e igienic. Ai hernie, răsufli greu, suferi și de astenie! Ce să-ți fac: nu te menajezi! Nu poți bate covoarele cînd vîi de la birou, înainte de masă? Ba bine că nu! Dar așa ești tu: vrei să-mi faci viața amară! Nu vrei să te menajezi!

Te simt ca în vis că-mi pui pe noptieră termosul, pîinea cu unt și marmeladă! Te îngrijești, adică de mine! Frumos, n-am ce zice! Da' eu te implor: menajează-te! Pune termosul, pîinea cu unt și marmeladă pe noptiera mea, da' umblă în ciorapi — că altminteri mă trezești și pînă readorm iar trece un sfert de ceas!

Ai zis ceva? N-ai timp să le faci toate acestea și trebuie să iei autobuzul ca să nu întîrzi la birou! Da' bine, omule, nu vrei să te menajezi? N-ai decît să te scoli

mai devreme. Pompierii știi tu cînd se scoolă? Și-apoi: după ce te agiți atîta mai cari în spinare și cotețul de găini și-l cureți! Da' de cite ori să te rog, Mielușel dragă, de cite ori să te implor: menajează-te! Curăță cotețul noaptea. Nu-i nevoie să te vadă toată strada! Nu-i mai normal? De ce ții cu tot dinadinsul să-mi faci singe rău, că știi doar cît sînt de sensibilă! Ieri ai venit cu radio-ul subuoară și giffi ai ca o locomotivă. Îți spun: ca locomotiva, — ce mai?

Dar bine, Mielușel dragă, nu te-am implorat de atîtea ori? menajează-te! Ce era dacă aduceai radio-ul seara — nu imediat după masă? Și-apoi: nu te rog eu mereu să te menajezi? Uite, divanul din hol. S-a cam șubrezit! Ei bine: te-am pus eu să-l cari imediat în spinare pînă la atelierul de reparații? Nu puteai face asta peste o zi-două?

Și mai e ceva: te-ntorci seara de la slujbă și în loc să pui la fiert numai fasolea — te apuci să pregătești și tocana pentru a doua zi — și, pe deasupra, să pui și castraveții la murat! De atîtea ori ți-am spus: de ce să gătești seara — cînd poți s-o faci dimineața? Acu', mai ales cînd se luminează devreme? Nu te menajezi!

Și după masă — ce faci? Începi să-ți coși nasturii la haină și la pantalonii! Parcă nu ți poți coase noaptea, înainte de culcare? Nu te menajezi: de ce?

Și duminica! Duminica dimineața întorci casa cu dosu' în sus: muți de colo-colo mobilele, desprăfuiști tablourile, scoarțele de pe pereți, umbli cu *d.d.t.* și mai știu cu ce — mă sufoc — pur și simplu. Nu te menajezi: c-altminteri ai putea să faci asta duminica după masă, cînd eu mă duc puțin, la

cinematograf sau la o *piatră* — că de! trebuie să mă distrez și eu puțin după atîta muncă!

Și mai e ceva: la două zile te-apuci să lustruiești parchetul! Curgesudoarea de pe tine ca și cînd ai fi ieșit de sub duș! Nu te menajezi: de ce nu-ți iei un prosop să te ștergi? Și cu rufe — m-ai înnebunit cu rufe! Nu e zi de la Dumnezeu să nu te-apuci de spălat! Degeaba te implor: menajează-te! Nu poți spăla rufele o dată pe săptămînă? Ai zis ceva? Cum? Zici că-i mai ușor să speli în fiecare zi cîte puțin decît o dată toată rufăria? Păi bine, omule, eu ce-ți tot toc la cap? Dacă-i vorba așa — hai să-ți fac hațîrul — spală-le la două săptămîni! Ce mă interesează e să te menajezi — asta înainte de toate!

Seara, cînd avem bilete la *Dalida*

— zici că ești obosit și mă trimiți cu vîru-meu! Ești obosit — cred și eu — dacă nu te menajezi și te-apuci de vase imediat după masa de seara, în loc să le speli cînd venim de la spectacol!

Și cînd te apuci să zugrăvești casa! Of, doamne! Asta o faci în timpul concediului. Îți pui un halat și din zori pînă-n noapte muncești pe rupte! Nu te menajezi. Că dacă te-ai menaja ai zugrăvi casa cînd eu sînt plecată la băi! M-ai speriat!

Ce să mă mir că, după ce-ai cărat studioul pînă la timplărie ai căzut în drum și te-au dus cu *Salvarea* la Ascar? Ți-am spus: menajează-te! N-aveai decît să fi dus studioul demontat! Da' ce po' să-ți fac?

Nu te menajezi!

ȚĂRUȘUL, RIMA ȘI PLACARDA

de VASILE RĂDULESCU

Eu: tînăr, brunet și tehnician cu construcțiile.

El: doar președinte al colectivei unde sînt eu tînăr, brunet și tehnician cu construcțiile. Mi-a spus:

— Tovarășe Ioniță, e timpul să alegem locul pentru noile amenajări utilitare ale colectivei.

— De astă-iarnă aștept timpul ăsta, tovarășe președinte. Și adaug confidențial: pentru alegerea locului am o idee originală. Are să iasă o poezie! Plec să marchez locul. Hai, Pusi!

De sub biroul meu apăr un pisoi. Din două salturi mi se așază pe umăr și-și înfășură gîtul în jurul cozii. Vreau să zic, invers.

Îeșim. În curte, iau bicicleta și pornesc spre tarlalele colectivei. După zece minute de pedalat în direcția sud, mă opresc. Din traista ce o aveam agățată de ghidon scot un țaruș cu placardă, înfig țarușul în pămînt și explic constructorilor, scriind pe placardă — în versuri: „*Funie verde de rogoz ridicăți aici siloz!*”

În partea de vest, repet operațiunea de plantare a țarușului. De data asta, pe placardă acum am scris: „*Frățiori și surioare, locu-bun pentru hambare!*”

În nord, pe terenul din deal, am compus indicația în versuri: „*Frunză de aeroplan, chiar aici faceți saivan!*” și am pus țarușul cu virful în pămînt. Văzîndu-mi compoziția, pisoiul a ridicat coada în semn de întrebare și a miolăit prelung.

— Nu fi tîmpit, Pusi! îi strig eu. Mi-am permis o licență poetică. El s-a declarat mulțumit de explicație și am pornit spre est. Estul era în vale. Mi-am pregătit țarușul, rima și placarda și acum, constructorii puteau citi: „*Fiiți atenți, să n-o-ncurcați: adăpost să ridicăți!*”

— Ce-nseamnă asta, tovarășe Ioniță? aud eu vocea președintelui. Dînsul venise pe nésimțite.

— Poezie, tovarășe președinte. îi explic. Am turnat rusticul indeletnicirilor mele în rimă.

— De ce ai plantat saivanul în deal și silozul la șes?

— Oile, nene Penciuile, zic eu. Cînd or sta oile pe deal, au să vadă silozul și-atunci, prin reflex condiționat, are să li se facă foame. E o idee a mea, transpusă, poetic, în rimă!

Președintele oftă prelung și întrebă din nou:

— Dar adăpostul? De ce l-ai pus în vale?

— Ca să nu urce vitele la deal. Urcușul slăbește. Și noi vrem să avem vite grase și frumoase, nu?

— Hambarele de ce sînt la deal, răzlețite de celelalte construcții?

— Pentru că vestul face un unghi de 90 grade cu sediul colectivei.

— Și ce-i cu asta? gemu președintele.

— Păi, 90 e dublul lui 45. Nu pricepi? Prevăd s-avem rod dublu în hambare.

— Tovarășe Ioniță, nu-mi place cum ai ales locul.

— Bine, spun eu concesiv, trec saivanul la sud și adăpostul la vest, iar hambarele în locul adăpostului.

— Tovarășe Ioniță, gemu din nou președintele, adună-ți rimele de pe dealuri și cîmpii și pune-le toate la un loc. Așa cum ai imprăștiat dumneata construcțiile, răpești mai mult decît e necesar din suprafața productivă a colectivei.

— Cum? Răpesc eu? Dar ce-ți închipui că-s eu? Uliu? Erete? Și afară de asta, cum rămîne cu reflexele?

— Dă-le dracului de reflexe! strigă președintele.

— Tovarășe președinte, nu admit să ți pi la mine. Nu mai sîntem în Evul Mediu. Admit, am greșit cu amplasarea, dar pentru dumneata rima nu contează?



Desen de Gh. CHIRIAC

— Ce urmezi?
— Matematica!
— Daaa? Pentru facultatea asta, dansezi destul de bine!



ORI AI „URZICII” 1949-1964

NELL COBAR 64

(dacă se poate, și cititorii!)

- S PERAHIM, 6) AUREL BARANGA, 7) ZAHARIA STANCU, 8) MARCEL BRESLAȘU, 9) CICERONE THEODORESCU, 10) TUDOR MĂINESCU, 11) SADI RUDEANU (EI), 20) BENEDICT GĂNESCU, 21) VAL MUNTEANU, 22) C. OTTESCU, 23) NICOLAE TĂUTU, 24) I. AVIAN, 25) MİRCEA PAVELESCU, 26) ȘTEFAN TITA, UERBACH, 36) AUREL FELEA, 37) RADU STĂNESCU, 38) D. NEGREA, 39) EUGEN FRUNZĂ, 40) AUREL STORIN, 41) ALEX. BALTEȘ, 42) FRED GHENĂDESCU, MATTY ASLAN, 53) GH. CHIRIAC, 54) VLAD CRIVĂȚ, 55) V. D. POPA, 56) BĂRBULESCU B'ARG, 57) ION DORU, 58) NELL COBAR, 59) TINCA SILVESTRU, ETESCU, 63) I. DAVIDESCU

Scurtissime

Mama își admonestează băiețelul
are s-a bătut cu un coleg de școală:
— Dacă te-a lovit, trebuia să vii
îmi spui mie, nu să arunci cu
iaștră în el.
— Parcă tu l-ai fi nimerit mai
bine!

★

— De ce să-mi cumpăr mașină
e spălat rufe, raționează Cornel,
înd soacră-mea locuiește cu noi?

★

Căsătoria asigură femeii protec-
ția unui tovarăș de viață destul
e puternic pentru a-i ține scara
în timp ce ea șterge praful de pe
ifonier.

★

Sînt unii care se poartă ca și
um în loc de inimă ar avea o
proteză cardiacă.

★

Cunoașteți vreo noțiune mai su-
iectivă decît „strictul necesar“?

★

Petrache are impresia că singu-
rul mijloc ca să-și păstreze demni-
tatea e s-o conserve în alcool.

★

Era o piesă atît de proastă încît
am rugat-o pe duduia din fața
nea să-și pună pălăria.

★

Autobuzul cu care merg la slujbă
îmîinează are două defecte: stă
prea puțin la stația unde mă urc
eu și prea mult la celelalte.

★

Cînd ești îndrăgostit singurul nor
din viața ta e cel pe care plutești.

★

Cînd am văzut-o, purta o rochie
atît de strînsă pe corp încît abia
puteam să mai respir.

Fănel i-a trimis iubitei lui un
bucet enorm de flori însoțit de
un bilet:

— Cu toată dragostea și aproape
toată chenzina.

★

— De cînd a împlinit șaptespre-
zece ani, nu mai am nici un presti-
giu la fata mea, se plînge mama.

O prietenă o sfătuiește:

— Fă-te că știi tot atîtea despre
viață ca și ea.

★

Dacă n-ar exista copiii, punctua-
ția s-ar putea lipsi de semnul de
întrebare.

★

El, romantic:

— Lasă-mă să string în brațe
talta ta trecută prin inel.

Ea, realistă:

— După ce-o să treacă și prin
verighetă

★

Sînt oameni care nici în al
șaptelea cer nu se pot urca decît
cu ascensorul.

★

Biblioteca lui e compusă exclu-
siv din cărți de vizită.

★

Ați remarcat, la o sindrofie, că
atunci cînd cineva vrea să plece
și altcineva vrea să mai rămînă
e vorba de obicei de soț și soție?

★

— Nu cer niciodată înapoi banii
dați cu împrumut unui prieten.

— Și dacă nu ți-i restituie?

— Înseamnă că nu mi-e prieten
și deci pot să-i cer.

★

Cînd s-a măritat cu el a plîns.
Cele ce au urmat au dovedit că
avea dreptate.



— E antrenant!
— Mă rog...
— Și plin de umor!
— Se poate...
— Atunci ce te supără, omule?
— Ficatului!

CORESPONDENȚILOR VOLUNTARI

*Cînd bucuria te-a ncercat deplină
Și nu consideri că e doar a ta,
Condeiful fuge viu, ca o patină
Valsînd pe file albe ca de nea.*

*Și chiar de n-ai dat nici o poezie —
Prin scrisul tău cu slovă anonimă
Însemni acea superbă modestie
Și frumusețea muncii de albină...*

*De vezi un lucru care-i fals ori șui
Ce stă-mpotriva omului cinstit
Cînd inima tresare-n fața lui
Tu îl condamnă acia, neobosit.*

*De are stupul bun nectar din vale
O datorăm și zborurilor tale...*

RODICA T. FLOREA

Desen de T. PALL



FĂRĂ CUVINTE

CUM E VIAȚA PE LUMEA CEALALTĂ

sau cum se poate reorganiza foarte simplu viața de apoi

— Viața pe lumea cealaltă nu-i ceva foarte complicat — s-a gândit într-o zi teologul Macdonald din Johannesburg.

Și a început să-și facă socoteala cam așa:

— Mai întâi, există raiul și există iadul. Bun. Să vedem însă cum o fi raiul? Acolo trebuie să fie cel mai bine. Nivelul de trai e ridicat. Fructe din belșug și îndeosebi mere. Astea sînt bune, că fac bine la stomac. Pretutindeni, împrejur, roiesc îngerași și heruvimi. În mijlocul lor plutesc sufletele

nemuritoare ale celor mai fericiți muritori.

Dar cine sînt aceștia?

Ilustrul teolog n-a trebuit să gîndească mult, ca să ajungă la concluzia:

— Aceștia sînt pămînteni albi, care au decedat. Albi și numai albi, mai întâi pentru că negrii n-au ce căuta printre heruvimi și arhangheli, al doilea pentru că sigur pe poarta raiului stă scris, exact ca pe ușile marilor restaurante din Johannesburg: „Intrarea negrilor interzisă“.

După ce a lămurit astfel cum stau lucrurile cu raiul, același Macdonald și-a pus în cap să cerceteze altă taină a cerului.

— Dar cum o fi oare, fraților, în iad?

În iad, e clar că nu-i bine! — și-a răspuns tot el. Acolo fierbe cazanul mare cu smoală clocotită. Dar în cazan cine fierbe? Vă rugăm să vă țineți risul atunci cînd citiți cuvintele teologului rasist: în cazan fierb sufletele negrilor.

Pînă aici ar fi bine. Noua teorie este 50% lămurită. Zic numai 50% pentru că a mai rămas o mare întrebare deschisă:

— Dar oare nici un alb nu poate ajunge în iad? Iar dacă poate, are iadul dreptul să fiarbă, în același cazan și în aceeași smoală, sufletele albilor cot la cot și de-a valma cu sufletele negrilor?

Doamne ferește! Ptiiu!

Aici cercetătorul lumii de apoi s-a gîndit puțin și a emis o nouă, neașteptată teză științifică: în iad, fiecare e cu cazanul lui. Albii fierb în cazanul pentru albi, negrii fierb în cazanul pentru negri. Dacă prinde Scaraoschi un negru în smoala albilor, s-a zis cu el. Îl linșează Agbiuță.

După ce a reorganizat astfel lumea de apoi, cercetătorul Macdonald și-a publicat „lucrarea științifică“. Ca să știe fiecare în ce cazan trebuie să fiarbă. Și ca să știe că a fierbe în smoală este cea mai grea pedeapsă. Mai grea ca asta Macdonald socotea că nu poate să existe.

Și totuși există. De exemplu, să citești „teoriile“ lui Macdonald..

P. LUDMILA



Guvernul rasist al Republicii sud-africane a fost exclus din „Organizația mondială a sănătății“...

DEPARAZITARE*

Desen de RIK AUERBACH

I. AVIAN

Amintiri, amin

Se întîmplă adesea că în diverse ocazii prilejuite de anumite evenimente să-ți amintești crîmpeie din viață, aducătoare de bucurii sau tristeți. Un asemenea prilej s-a ivit acum cîteva zile cînd un tovarăș din conducerea redacției m-a chemat în biroul său și mi-a spus: „Dragul meu, iată, am împlinit 15 ani de apariție. Te felicit!“ L-am felicitat la rîndul meu, apoi el a continuat: „Dumneata te-ai întrebat ce-ai realizat în acești 15 ani?“ „Nu m-am întrebat, tovarășe, dar pot să mă întreb și vă aduc rezultatul pînă la ora 3!“ „Du-te, omule, du-te! E bine ca asemenea ocazii să-ți prilejuiască o retrospectivă a vieții, să știi ce ai făcut, ce n-ai făcut și ce mai ai de făcut“...

De făcut, am făcut eu multe. Noroc că nu le-a aflat șeful pe toate. Și, iată-mă urmărind cu ochii minții un film al cărui interpret principal sînt eu. Spectatorii sînt rugați să distingă cu atenție exagerările conștiente și mai ales cele inconștiente de simburile de adevăr conținut în această peliculă...

M-am născut în anul... Dar ce însemnătate are anul... Important

este că m-am născut și că durerosul gol lăsat în literatură de moartea lui Mark Twain va fi lichidat, odată cu apariția mea.

În ziua nașterii mele o imensă bucurie a fost la noi în casă. Mama făcuse asemenea complicații încît era gata să-și ia rămas bun de la mine înainte de a mă cunoaște. Iar tata, cînd să iasă pe ușă în goană după moașă, a alunecat, și-a rupt piciorul, așa că pînă să vină moașă a venit ortopedul și l-a pus în ghips. Pe urmă am venit și eu. Mama, sărmana, m-a privit pe furie și s-a pus pe bocit. Motivul nu l-am înțeles. Erau bocete de bucurie că am ajuns la destinație sau dimpotrivă? Tata m-a privit fericit și a înginat: „Are o înfățișare de om norocos, să nu-i fie de deochi!“ Și a bătut în ghips. După aceea au sosit neamurile. O mătușă m-a măsurat cu luare aminte și băgînd de seamă cum rid, a șoptit: „Ăsta ajunge actor.“ Tata m-a văzut cum plîng, și a șoptit: „Ăsta ajunge om înșurat“. Bunica văzînd cum dau din mîini, a exclamat: „Ăsta ajunge gestionar!“ Mama, după ce m-a mîngiat scutecele, a spus: „Eu cred că ajunge scaldandru!“

În familie eram socotit un copil precoce. Și asta pînă la vîrsta de 30 de ani. La 30 de ani, cînd m-am înșurat, bunicul a bilbiit: „Tot copil a rămas!“, iar bunica a oftat: „Mai bine rămînea precoce!“...

Perioada cea mai întunecată a vieții mele, a fost între 7 și 12 ani, interval în care am urmat și absolvit cursul elementar complet.

Apoi am intrat în liceu. La admitere, comisia de examinare era alcătuită din cinci profesori voioși și sănătoși. După primele întrebări și primele răspunsuri, unul dintre ei a făcut un icter galopant, iar președintele comisiei, în timp ce era scos pe targă, striga cît îl ținea gura: „Să-l treceți! Să-l treceți! E un caz unic! E păcat să ne scape din mîini!“ Singurul care a ieșit nevătămat din examen a fost profesorul de științe naturale, obișnuit, pesemne, cu Originea și evoluția omului. Toată vara am tocit materia, ținut de părinți în pumni și vitamine. În toamnă am izbutit să intru în liceu.

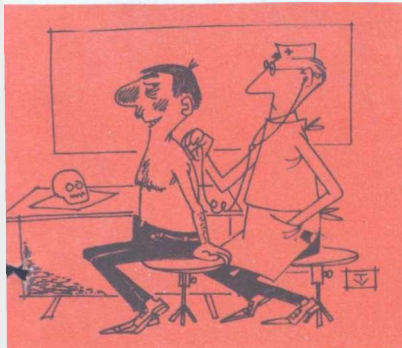
Aici am rămas un număr suficient de ani ca să devin un om matur și chibzuit. În acest răstimp am dat la iveală primele încercări literare. Cel dintîi material umo-

ristic de mari proporții a fost teza la chimie. Materialul, a fost apreciat cum se cuvine, citit în cancelarie, citit ca lectură particulară obligatorie de fiecare elev în parte, citit în colectiv pe clase și, în sfîrșit, într-un careu format din cei șase sute elevi ai liceului, citit prin rotație de profesorul de chimie, de diriginte și de director. Profesorul de chimie n-a izbutit să parcurgă decît primele două pagini, apoi, congestionat de ris, a trecut capodopera dirigintelui. Dirigintele a rezistat pînă la prima lege a lui Lavoisier, după care surlul unei explozii de ris l-a zvîrlit de pe podium, mîncîndu-mi astfel teoria lui Avogadro și referirile la tabelul lui Mendeleev în viziunea mea personală. După lectura acestui material, printre lacrimi și sughituri, directorul m-a decretat cel mai bun autor de texte umoristice în materie de chimie, fizică și matematică. După acest reușit recital umoristic dat pe trimestrul doi, mama, o ființă cu frica lui Dumnezeu, dar fără simțul umorului, a sucumbat întru domnul, iar tata a expirat pe trimestrul trei, în urma unui șechi pe care l-am dat la limba franceză și după lec-



FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. TIMOC



— Bei?
— Dacă faceți cinste...



— N-o să ajungă niciodată mare campion, pentru că e distrat. Uită să dea drumul... ciocanului!

Desen de AL. CLENCIU

Urzi...

ra căruia, profesorul a exclamat: Dumnezeu ești un geniu!" Și m-a lăsat afară ca să nu fac notă discordantă cu ceilalți colegi din clasă la nivel intelectual mediu.

Apoi a urmat o perioadă cu evenimente neînsemnate: căsătorie, pui, discuții la carte sau meniu și, în sfârșit, iată-mă om. Am intrat la „Urzița”.

Am un prieten care mă invidiază: ăi, ce piine ușoară mînceați voi „Urzița”. Tac-tac, două bancuri pac! chenzina; tac-tac, alte două neuri și pac! a doua chenzină!...

În ipă părerea lui, noi primim salariul pe bază de tac-tac... Ei, nu-i iar așa. În primul rînd, pînă să scriem pe hîrtie un tac-tac pe care-l ești în zece minute îți face capul tac-tac trei nopți. Nu-i meserie pară aceea de umorist. Deși spun îi că aceea de cititor e mai rău. O fi, dar cititorii sînt mulți și își pot împărți greul între ei.

Odată cu primele schițe pe care am publicat în „Urzița”, redactorul-șef a luat hotărîrea ca în titlul publicației să se adauge cuvintele „Revistă de satiră și

(Continuare în pag. 15)

Din „DICȚIONARUL LIMBII ROMINE”

L I T E R A „A”

- A.** — Gură-cască!
- ABAJUR** — Pijama pentru lumina nudă
- ABANDONAT** — Soț a cărui nevastă a plecat „la mama”
- ABANOS** — Lemn negru în cerul gurii
- ABATE** — Miere în sutană
- ABDOMEN** — Burtă, la oraș
- ABIL** — Unul care intră pe unde l-ai poftit să iasă
- ABRACADABRANT** — Cuvînt care face pe nebunul
- ABSINT** — Toulouse-Lautrec-ul băuturilor franțuzești
- ABSTINENT** — Persoană care se ține de rețineri
- ABSTRACT** — Concretul inexistenței
- ABSRD** — Soț care nu recunoaște că nevasta are dreptul să-l înșele
- ABULIE** — Voința de a nu vrea nimic
- ABURI** — Apă care plouă în sus
- ACADEA** — Fată dulce
- ACCELERAT** — Tren care sperie mîjiți, la barieră
- ACCENT** — Semn care arată literele cu degetul
- ACCIDENT** — Întîmplare prevăzută după...
- ACHITARE** — Dreptul de a repeta o greșală făcută
- ACLAMAȚIE** — Aplauze cu gura
- ACORDEON** — Foale care trag elapa
Evantaiul urechilor
Muzică bună în burdul de ciine
Melodii crețe (Muzică plisată)
- ARMONICĂ** — Instrument care cîntă pe nasturi
- ACRU** — Bărbat cu nevasta dulce pentru alții
- ACRĂ** — Poamă sau piatră
- ACT** — A treia parte din căderea unei piese.
Hirtie cu darul vorbirii
- AGENDA** — Un an, într-un buzunar de vestă
- ACTOR** — Viitor prinț al Danemarcei
Tinăr netuns sau bătrîn ras
Umplutor de vorbe goale
Un om care își cîștigă pîinea direct cu gura
Persoană care spune pe dinafară, ce sînt alții pe dinăuntru
- ACTRIȚĂ** — Femeie cu Thalie...
Tinără băgată în conservator de o regină: a’ostrogotilor.
- ACUSTICĂ** — Știință care se ocupă cu tot ce se mai aude...
- ACUZAT** — Bănuît de nevinovăție
- AQUA FORTE** — Apă puternică
- ADIO** — Cuvînt cu doleu la braț...
- ADOLESCENT** — Tinăr care vrea să îmbătrînească înaintea lui
- ADORAȚIE** — Iubire supra-alimentată
- ADULTER** — Dulceață de coarne
- ADVERSAR** — Persoană cu care — în loc să dai mîna — dai pieptul
- AVOCAT** — Vorbă multă, bogăția omului
- AEROSOLI** — Soli trimiși pe calea aerului
- AFFECTAT** — Bărbat care privește cu gura, miroase cu ochii și vorbește cu nasul
- AFFECTIUNE** — Dragoste care și-a aranjat drepturile la pensie
- AFERAT** — Persoană ocupată să nu facă nimic...
- AFIȘ** — Glorie la zid
- AFLUENT** — Picol de riu
- AGHIOASE** — Cocină de sunete
- AGHEASMĂ** — Apă cu seminar
- AIURA** (a) — A vorbi serios cînd ești îndrăgostit
- AIUREA** — Cuvînt cu abonament la tramvai (de unde expresia: aiurea-n tramvai)
- AJUR** — Găurele cusute între ele
- ALA-BALA** — Varietate de portocale romînești
- ALB** — Harap, din Humulești
- ALBAȘTRI** — Ochii muzicii ușoare
- ALBINA** — Ac de jocul oricui
- ALCOOL** — Reformator religios care transformă pe dumnezeu, în dumnezeii mă-sii
- ALCOV** — Pat cu polog, dar fără perdea
- ALEAN** — Dor, în costum național
- ALEE** — Artere în parcuri pentru circulația inimilor
- ALGĂ** — Ființă care face baie zilnic pentru ca să rămînă murdară
- ALIENAT** — Om în toate mințile altuia
- ALMANAH** — Hainele vechi ale anului nou
- ALUZIE** — Nu că zic, dar spun
- AMANT** — Glasul soțului mut
- AMATOR** — Neprofesionist de meserie
- AMAZOANĂ** — Persoană care călărește numai pe jumătate de cal
- AMFORĂ** — Vas cu mîinile după ceafă

OM „DELICAT”



— Ce faci, tovarășe, nu mai termini? Vrei să te ajutăm?
— Mersi, dar n-aș vrea să vă deranjez.

Desen de FRED GHENEDESCU

ȚĂRUȘUL, RIMA ȘI PLACARDA

(Urmare din pag. 7)

— Pentru mine contează buna gospodărire a pămîntului!

— Și ce, ăsta e un motiv să mă faci erete? Uită că sînt membru corespondent al condiției de reclamații din magazinul comunal? Lasă pisoiul!... Lovește în mine cu critica. Nu da în ființa asta nevinovată! Nu-l auzi cum țipă?

— L-ai căleat dumneata pe coadă, d-ai-a țipă!

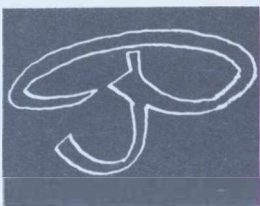
— Așa? și ce, ăsta e un motiv să mă faci uliu? În loc să mă felițiți pentru idee, dumneata mă pui să nut dealul la vale, iar valea s-o așez în virful dealului? Ce, asta contează? Recunosc, ai avut dreptate. Ești un tată al recoltelor bogate, dar trebuia să spui de la început. Nu să-l înveți pe dobitoacul ăsta să mirolăie. Crezi că-l doare? Se prefacă. Zău! Și adineauri a mirolăit. Habar n-are de rimă. E un pisoi rustic. Pe cuvînt! Că eu, dacă n-aș fi ce sînt, ar fi invers. Altă dată să-mi spui din capul locului dacă ai ceva de spus la sfîrșit. Nu să mă lași să-mi irosească ideile în cele patru puncte cardinale.

— Tovarășe Ioniță, destul cu vorba. Să trecem la treabă.

— Să! Și altă dată să nu-mi mai faci observație în fața unui dobitoac ca ăsta, zic eu.

Și apropiindu-mă de președinte, adaug, confidențial: e un analfabet. Nici nu știe ce-i aia o licență poetică și mirolăie. Zău!

VASILE RĂDULESCU



istoletul și indigoul

(Urmare din pag. 6)

tatea. Scrie — ca un leit-motiv — că ție jenă de clipa în care acest jurnal va cădea în mina posterității.

d) Nu părăsi viața fără a lăsa ceva scris sau spus despre Julien Benda și Lautréamont.

e) Cumpără-ți magnetofon (în general, nu da cu piciorul tehnicii) și imprimă-te cu recitări plasate între diferite înregistrări de muzică ușoară, ca să se creeze acel șoc între grav și frivol. Poeții absolut obligatorii — Bacovia, Baudelaire (numai în limba franceză). Lasă și benzi cu muzică mai grea. Obligatori — preclasi. Beethoven, nu!

f) Lasă ironiile la adresa ADAS-ului, mai bine caută-l, asigură-te! E bine să ai asupra ta o poliță de asigurare împotriva incendiilor: se pune astfel pedala emoției prea grave, hohotului inoportun.

g) Fă-ți colecții pitorești: de maxime, păpuși nostime (Galeriile Fondului Plastic sînt pline), ambalaje pentru ciocolată pe care e tipărită data fabricației (Istoria literară va ajunge să se aplece și peste asemenea documente, nu-ți fă griji)

h) neapărat — un cristal pe masa de lucru; sub el, pune fotografia unui scriitor, de preferință un vitalist (Hemingway face foarte frumos) ca să nu se spună că ai fost un narcisiac. Lîngă ea, modestă — o poză de familie. În general, privește-ți casa din perspectiva unei case-muzeu.

Apendice (în eventualitatea, mai redusă, a unei recunoașteri încă din timpul vieții):

a) fii, intrucitva, baroc;

b) căsătorește-te, pe cît posibil, cu vreo fată sau vreo rudă a cuiva care lucrează la machetele „Istoriei literaturii romîne” (indiferent ce volum). Lasă sentimentalismul; cu puțină străduință, nu există căsătorie care să nu devină fericită;

c) scrie în toate genurile — dramatic, liric, epic, scurt, lung, mediu, dar mult. Urmărește și sectoarele neacoperite suficient: estetica, etica, teoria scenariului. Ferește-te însă de cronicile sportive, te compromit și poți apare spiritual. Idem — ocolește eseul;

d) nu discuta abstracții: timpul (asta ți-am mai spus-o) spațiul, energia și nu adu vorba de posteritate, nici măcar aluziv;

e) nu lăsa critica să se înverșuneze în polemici în jurul cărților tale. Nu e bine. Acceptă teoretic polemica — practic, lasă altora plăcerea de a stîrni discuții cu operele lor. Tu — fii indiscutabil! E cel mai sănătos. Apără-ți fiecare operă, dar nu da impresia că pledezi „pro domo”. Folosește des expresia: „...nu vreau să discut despre mine, mi-e penibil...”;

f) dacă ești un tip polemic, ține seama de indicația b de la pct. 1, atacînd numai oameni de talent;

g) îmbracă-te la același croitor, tunde-te la același frizer, văcsuiește-ți pantofii la același lustragiu. Sint oameni care-ți pot da un ajutor, nici nu știi cînd — aidoma prietenilor din basme ai lui Făt-Frumos;

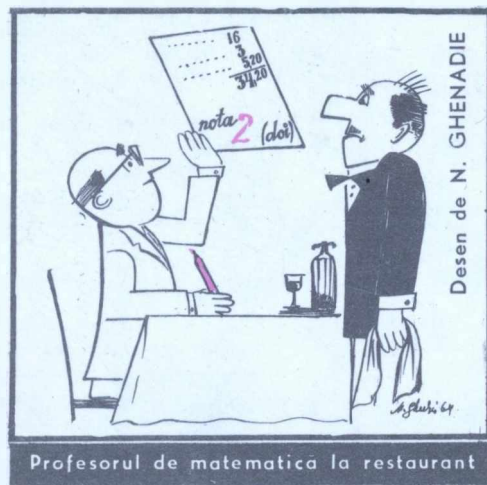
h) vezi ce sticle ai în cămară. Nu disprețui sticlele ordinare — de ulei, de sifon, chiar una de insecticide. Dar ele să fie „rătăcite” printre cele de Baccardi (maximum două) de „regiune” (minimum trei), de mastică (oricîte). Lasă în echivoc dacă-ți place sau nu să bei;

i) dacă nu te va mai contesta nimeni, contestă-te singur, din cînd în cînd...”

În timp ce amuzamentul meu interior creștea pe măsură ce mă apropiam de sfîrșitul alfabetului, — avu loc, sub ochii mei, o revelație subită, care mă obligă să clipeșc de cîteva mi de ori pe secundă: îmi dădui seama că citesc o copie — în indigo! — a scrisorii de la Constanța. Grația era violetă, hîrtia păstrase urmele indubitabile ale indigoului, cum dracu nu observasem de la început? Deci, tipul își păstrase „originalul”, mai mult ca sigur, pentru corespondența sa intimă care avea să fie descoperită, după moarte. Va să zică, luase de la debit și indigo! Asta nu mi-o scrisese... Mi-l imagineai (în plăcintărie) punînd pistoletul pe marmura mesei, îndoind hîrtia și potrivind între foi indigoul... lingînd plicul în care a închis copia și clasînd originalul în mapa de pe cristalul biroului... luînd, apoi, pistoletul în arabescuri și ducîndu-l la tîmplă!...

Un hohot de ris — oportun! — îmi umflă pieptul.

RADU COSAȘU



Profesorul de matematică la restaurant



— Iubito, vom fi împreună ceas de ceas!..
— Dar să fie extraplat, iubitul.

Desen de VIKY S. ALEXIU



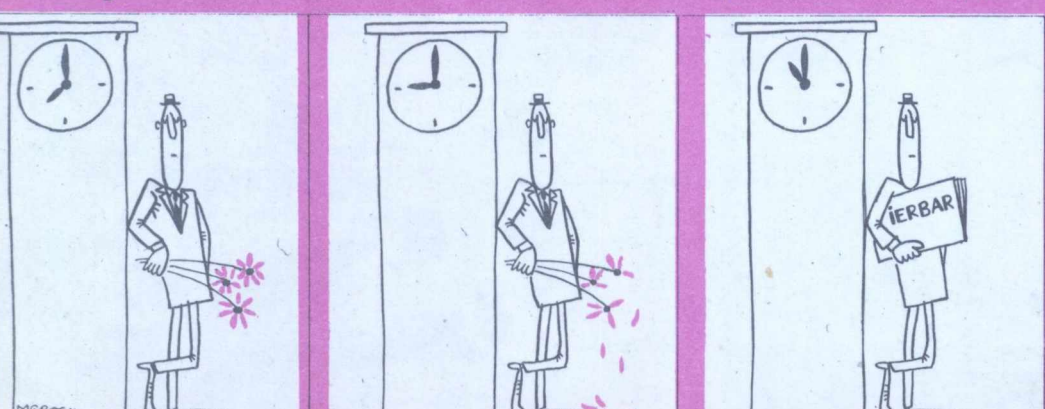
— Ții minte ce te mai băt看am cînd merg la școală??

NU SE POATE!

Eu unul, recunosc, habar n-am în ce zi cade paștele cailor și, vă rog să mă credeți, nici măcar nu-mi dau seama la care dată se aniversază calendele grecești. Firește, aceasta este intrucitva și o lipsă a mea, dar în și mai mare măsură este aici de vină papa Grigore, cel cu calendarul, care nu menționează în nici un fel aceste remarcabile date în lucrarea sa. Poate că papa nu dădea importanță acestor date. Și bănuiesc de ce: nu le dădea importanță, pentru că papa nu cunoscuse pe directorul-adjunct de la ILEFOR Tg. Mureș, tovarășul Magyari Karol. Dar să trecem peste această lipsă a papei și să ne apropiem de lipsurile directorului-adjunct de la ILEFOR, pentru care calendele grecești reprezintă data la care se pregătește dînsul să elaboreze planul de aprovizionare a întreprinderii, de care răspunde.

...Răspunde, cam așa:
— Ce plan de aprovizionare, fraților? Nu se poate face plan de aprovizionare, cum nu se poate face plan de accidente de circulație. Cînd s-a produs faptul, atunci chemi salvarea neplanificat. Cînd ai nevoie de ceva să te aprovizionezi, atunci vii la mine și-ți procur eu.

PĂȚANIILE LUI PĂȚITU — (7)



Desen de GROSU MIHAI

Azi „Urzica” nu critică

Azi, în mod excepțional, „Urzica” nu critică. Azi laudă. Azi festivă, e-a împlinit 15 ani de apariție, și ține să fie amabilă...

Interesante metode pedagogice...

...aplică toată arșura profesor de muzică Vasilescu Petre, la clasele a VI-a A și a VI-a B ale școlii elementare de opt ani nr. 76 din Capitală.

Aplică, între altele, clasicul principiu pedagogic „tonul face muzică”, vorbindu-le elevilor pe un răstit ton muzical, — adresându-se elevilor cu expresii, ca:

— boilor! măgarilor! vagabonzilor!

— și: Bă, elev Manole Marin, du-te dracului, la tutungerie și cumpără-mi niște țigări!

— sau: mă, Teodorescu Paul, tu ai glas de cîntăreț de operă, mă, așa că vino aici, să-ți pictez eu, cu cerneală, pe figură, un cioc și niște mustați, cum au și cîntăreții de la Operă!

— și: bă, Isac Vasile, să știi că nu poate să învețe muzică cine n-are ureche muzicală, așa că vino aici, să te trag eu zdravăn de urechi, pînă îți le-oi face muzicale! (... Și așa mai departe). Și cum zice, așa face.

Pentru aceste interesante metode pedagogice, „Urzica” îi adresează tovarășului profesor Vasilescu laudele care i se cuvin, și îi dă... notă de trecere.

De trecere... la alte metode.

O sănătoasă comportare față de pacienți...

...are tovarășul medic radiolog Prodan Ion de la policlinica de adulți din Bacău.

Nu țipă la pacienți, nu-i amină fără justificări, și nu refuză — din simplu bizdic — să le facă radiografiile de care au nevoie.

Asta, acum, de cînd și-a luat

angajament solen în să se poarte așa. Că, pînă mai lunile trecute, ce să mai vorbim! Vezi, între altele, cazul pacientului Melian Nicolae care, avînd nevoie de o radiografie la un umăr, atîta a fost purtat pe drumuri, fără să ajungă și la radiologie, că aproape radiologise.

Dar, în sfîrșit, să lăsăm.

Că azi nu criticăm. Azi laudăm.

Și fiindcă, azi, laudăm pe toată linia...

... să laudăm și autobuzele de pe... linia 10 și de pe liniile 11 și 11 barat, din Galați.

Autobuzele de pe linia 10, fiindcă pe acest traseu circulă autobuze mai numeroase decît sînt necesare și deci circulă mai mult goale, iar autobuzele de pe liniile 11 și 11 barat, pentru că... la din contră.

Această admirabilă organizare brambura, o reușește I.T.O. (Întreprinderea de transport orășenesc) din Galați, fără să facă multe eforturi.

Nu se face decît efortul... de a nu face nimic.

Sau face, din cînd în cînd, ceva: îi... duce pe gălățeni cu cite o promisiune că va remedia urgent această harababură dar bineînțeles nu se ține de cuvînt.

Și reflectează, în concluzie, gălățenii, că atunci cînd I.T.O. Galați îi transportă — e bine.

Nu e însă bine, cînd îi... duce.

Un original mod de conlucrare...

...între o întreprindere de construcții și una de instalații, se înregistrează la Reghin, cînd i se construiește spitalului din localitate o secție de pediatrie.

Clădirea o zidește „Întreprinderea nr. 3 de construcții” din Reghin, pendinte de „TRCL Tg. Mu-

reș”, iar instalațiile le efectuează „Șantierul nr 8 de instalații” din Reghin, pendinte de „Întreprinderea de instalații Tg. Mureș”.

Fiecare unitate e... pendinte de o alta, iar beneficiarului îi crapă... măseaua.

Fiindcă Șantierul de instalații nu-și coordonează lucrările cu ale întreprinderii constructoare, rezultatele sînt cu tevaturi și cu peripeții: întii sînt zidiți pereții, fără să fie introduse și necesarele instalații, apoi sînt efectuate instalațiile, în care scop sînt găuriți nou-nouții pereți, și pe urmă sînt iarăși zidiți pereții... fiindcă și-a întirziat șantierul de instalații lucrările.

Motivarea șantierului: că a întirziat lucrările „fiindcă i-au... lipsit două... pompe centrifuge”.

Iar cînd auzi asemenea motivări, — să dai și să fugi, să dai și să... centri-fugi.

C. CRISTOBALD

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Vinului nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlii”

44.601

de VICTOR PIȚIGOI

Și vin mulți la el. Dînsul îi ascultă cu luare amînte și-și notează. Și-i întrebă:

— Ați notat tot?

— Tot.

— Atunci e în regulă?

— Da, e în regulă: nu se poate.

— Cum?

— Nu se găsește.

Dacă ți-a spus că nu se poate procura ce ai cerut, e clar: nu-ți procură. Dar nu totdeauna se întîmplă așa. De multe ori îți spune că se poate. Iar dacă ți-a spus că se poate procura ce ai cerut, e iarăși clar: tot nu-ți procură.

De ce nu-ți procură? Din mai multe motive. Mai întii, pentru că nu are o evidență ca lumea a materiilor și materialelor. De unde vreți să aibă evidență, dacă n-are plan, și de unde vreți să aibă plan, dacă n-are evidență? Iar dacă n-are nici plan, nici evidență de unde vreți să fie ceva în regulă a directorul-adjunct care e în regulă?

— Neregulă? — strigă directorul adjunct — Arătați-mi unde e neregula! Ce trebuie procurat?

În ziua aceea, tocmai trebuiau procurăți 100 metri țeavă de un ol.

— Țeavă de un țol? — răcni directorul-adjunct plin de ambiție. Bine!

Dacă am ajuns la ambiție, vă arăt eu! — gîndi el. Și în trei zile a găsit țeava. În trei zile a găsit-o și în trei luni... n-a ridicat-o. Cînd, a patra lună, s-a dus să ridice țeava, o... ridicaseră alții, probabil mai ambițioși.

— Dacă-i vorba de ambiție, vă arăt eu ambiție! — strigă din nou directorul-adjunct, ca o provocare — Cu ce mai doriți să vă aprovizionez?

În ziua aceea, le trebuia celor de la unitatea din Toplița tot ce le promisese și nu le procurase pînă atunci, adică o listă întreagă ca un fel de carte de telefon.

— Bine! — hotări directorul scurt, punînd lista în buzunarul hainei.

De fapt, nimeni nu știe exact dacă a pus-o în buzunarul hainei, al pantalonului, al paltonului, al pardesiului sau în cine știe ce alt buzunar deoarece lista n-a mai fost găsită. Poate că a dat lista, vreau să zic haina, la curățat și cu ocazia asta s-au curățat și cei de la Toplița de materialele solicitate.

— Mai solicitați-mi ceva — se rugă directorul-adjunct cu ambiția

oarecum muiată — O să vedeți dumneavoastră.

I-au solicitat un cablu pe care a omis să-l caute, dar pînă la urmă nu l-a găsit, ceea ce dovedește că nici nu l-a căutat, întrucît l-au găsit alții la întreprinderea „Cablul”.

— Mai dați-mi comenzi, fraților! — a continuat din ce în ce mai ambițios directorul-adjunct.

Dar frații s-au săturat. S-au săturat să tot audă „nu se găsește”, în timp ce alții găsesc absolut tot ce „nu se găsește”. Și într-o zi s-au dus la directorul-adjunct.

— Vă rugăm ceva...

— Se găsește, a răspuns el.

— Dar să nu fie cu supărare...

— Se găsește...

— Am vrea nițică organizare...

— Nu se găsește...

Îl luase gura pe dinainte. Toți, și el asigurăm că se găsește. Trebuie numai să facă un plan de aprovizionare. Dar un plan mare în care să prevadă o aprovizionare cu o cantitate serioasă de organizare.

Și chiar de s-o trezi cu supranormativ în stoc n-o să se supere nimeni.

AMINTIRI,
AMINTIRI

(Urmare din pag. 12)

umor”, așa ca să nu existe controverse și nedumeriri.

Declar cinstit și o spun din toată inima că aici în redacție, ușile mi-au fost totdeauna larg deschise, dar n-am mai vrut să plec. Mi s-a acordat legitimație, mi s-a acordat tematică, mi s-a acordat încredere. Prime, ce-i drept, mi s-au acordat mai puțin. În definitiv, nu poți cere să ți se acorde totul odată. Sîntem abia la a 15-a aniversare și sînt încă tînăr. Bunicul meu a murit la 106 ani. Și nici el n-a primit vreodată primă. De la „Urzica”.

În redacție lucrează o seamă de redactori talentați. Cel mai talentat în ordine alfabetică sînt eu. Mi-am format un cerc larg de cititori și un cerc de două ori mai larg de admiratori. Iată un fragment dintr-o scrisoare primită de curînd: „...În „Urzica”, eu nu te urmăresc decît pe dumneata. Pe ceilalți nu-i (mai citesc întrucît schițele dumitale mă adorm”. Un altul îmi scrie: „...Trei lucruri îmi sînt dragi în viață: motocicletă, mopsul și dumneata”. Iar nevastă-sa a adăugat cu creionul pe năv: „Motocicleta a făcut-o zob într-un stîlp, mopsul a fost înhățat de hinghri, așa că vezi ce faci dumneata...”. Sau o altă scrisoare: „Dumneata, tovarășe, ai, în adevăratul sens al cuvîntului, duh. Nu se simte, nu se vede.”

Foiletoanele mele reflectă o ascuțită combativitate.

Am criticat de pildă, un șef care persecuta pe un subaltern. N-a trecut o lună de la publicarea materialului și subalternul mi-a răspuns: „Tovarășe redactor, îți mulțumesc. Șeful nu mă mai persecută. Dacă nu vă e greu, mai trageți un foileton ca să mă reangajeze”. Apoi, același subaltern mi-a trimis o a doua scrisoare: „Tovarășe Avian, primul răspuns pe care vi l-am trimis e în nota „Urzicii”: umoristic. Adevărul e că șeful meu de birou nu mă mai persecută. Așa că trăiască șeful, trăiască satira!” Despre trăiască Avian nu pomenește nimic, deși Avian a scris, sărmanul, foiletonul.

Am comis pînă în momentul de față 786 schițe, pamflete și foiletoane ajutînd astfel în muncă un număr de 905 tovarăși. Ultimul tovarăș, ajutat pentru abateri de la disciplină, mi-a trimis, în preajma Anului Nou, o felicitare cu următorul conținut: „Care bucurie și la voi să fie!”

În aceeași perioadă, am fost la rîndul meu ajutat de 105 ori de către 33 de tovarăși dragi de breaslă, ascunși cu deosebit curaj sub 29 pseudonime absolut literare. În acest fel am devenit unul dintre numele cu mare circulație în presă. Cu puțină perseverență din partea lor sper să intru și în dicționarul enciclopedic.

Aici, festivalul filmului personal și retrospectiv s-a întrerupt, întrucît în birou și-a făcut apariția tovarășul din conducerea redacției: „Ei, tovarășe, te-ai gîndit? Cu ce realizări te mindrești în cei 15 ani de apariție? Uite am adus și vin să ciocnim un pahar.” „Tovarășe, știți... eu zic să mai aminăm puțin”. „Bine, mă întorc peste o oră”. „Nu, puțin mai tîrziu. Peste cinci ani... la a 20-a aniversare... Nu pentru că n-aș avea cu ce să mă mindresc, dar... cum să vă spun, mie-mi place vinul vechi...”

I. AVIAN



În Angola, represiunile lui Salazar
întâmpină o vie rezistentă

urzica